

somhedsejer siger, at det vil han overhovedet ikke høre tale om, det kan kun blive under de og de betingelser, så vil lønmodtageren da forsvinde ud af virksomheden og søge ansættelse et andet sted. Så logisk indrettet er vores samfund da; der vil da ikke være nogen, der ville finde sig i det på nogen måder.

Næ, konkurrencen består et helt andet sted, og konkurrencemuligheder er noget, som lovgivningen herinde har langt større indflydelse på end det, som hr. Ole Vagn Christensen her prøver på at drage ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg ved ikke, om hr. Tom Behnke var til stede, da jeg læste op, hvad den lille pige, der har været årsag til en af de ting, som er nævnt i det her lovforslag, bad om. Da hun ikke kunne få sine rettigheder, gik hun til sin organisation og sagde, at det her det må være noget, som I kan hjælpe mig med at få en aftale om.

Men ifølge de frihedsrettigheder, vi her taler om, så skulle hun bare sige: Nej, nej, nej, nej, det må jeg bare affinde mig med, fordi sådan er det, eller også så skulle hun sige, at hun forlader den dér butik, og så må dem, der er tilbage, bare indordne sig under de her forhold. Det, det resulterer i, er jo sådan set, at hvis den dér melodi kunne få lov til at spille videre, så kunne man konkurrere sine konkurrenter ud af markedet. Så på den måde kunne vi alle sammen komme ind i hele den her mølle, der hedder, at det bliver ringere og ringere og ringere for hver dag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Nej, hvis det var tilfældet, så ville medarbejderne forlade virksomheden og virksomheden lukke. Punktum. Så nemt er det, og så ville de andre virksomheder, hvor virksomhedsejeren godt kan finde ud af at lave en ordentlig overenskomst, leve videre og være konkurrencedygtige i øvrigt.

Og så skal vi lige holde fast i, at da hr. Ole Vagn Christensen i forbindelse med denne dames ansættelsesforhold og hendes klager blev spurgt om, hvordan det nu lige var, overenskomsten var, så kunne hr. Ole Vagn Christensen jo ikke svare. For det, som hun har oplyst, er ikke i overensstemmelse med den overenskomst, der er indgået, og hvis man bare kan gå ud og påstå hvad som helst og så bruge det

som argumentation her i Folketinget, så falder det hele jo fra hinanden.

Lad os nu holde os til, hvad er faktum. Faktum var, at der på den pågældende virksomhed var indgået en overenskomst med nogle klare retningslinjer, som i øvrigt var i fuld overensstemmelse med de retningslinjer, som SiD kunne tilbyde. Altså der var ingen forskel i overenskomstsmæssige ansættelsesforhold, hvad enten man tog den ene eller den anden overenskomst. Det, det drejede sig om, var, at SiD ville have monopol på overenskomster i det her land, og det skal de ikke have, så længe jeg lever.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Under arbejdsmarkedspolitiske debatter her i Folketingssalen, udtrykker de fleste af Folketingets partier som oftest stor tilfredshed med den danske arbejdsmarkedsmodel, hvorefter en væsentlig del af den nødvendige regulering af forholdene på arbejdsmarkedet er overladt til parterne, der som hovedregel gennem forhandlinger finder frem til gode løsninger.

Forslagsstillerne til B 18 har ikke med forslaget ønsket at sætte spørgsmålstegn ved værdien af den danske arbejdsmarkedsmodel, men efter langvarig og nøje overvejelse er vi kommet til den konklusion, at forholdene på arbejdsmarkedet, som vi i øjeblikket kan se på Ikadan og på Brørup Maskinstation, er uacceptable i et retssamfund, der bygger på demokrati og foreringsfrihed, altså retten til både at melde sig ind i en organisation og retten til at lade være.

Et er fra arbejdstagersiden at anvende kollektive kampskridt for at opnå bedre løn- og arbejdsvilkår generelt på det danske arbejdsmarked eller på en enkelt virksomhed. Noget helt andet er, som på Ikadan og Brørup Maskinstation, at bruge de kollektive kampskridt for som lønmodtagerorganisation at opnå en monopol-lignende status og på den måde etablere meget langvarige konflikter med omfattende skadevirkninger på virksomhederne og også skadevirkninger for de ansatte.

Det er meningsløst, det er skadeligt, det er uacceptabelt. Rettænkende menneskers tolerancetærskel er simpelt hen overskredet.

Derfor foreslår vi, at arbejdsministeren tager pincetten frem og fjerner denne lille bitte tidsel fra den danske arbejdsmarkedsmodel. Det vil ikke være til skade for den danske model, tværtimod. Tilslutningen til tankegangen bag modellen vil være større uden tidsel end med.